

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/94/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6114210321
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 05. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Podhorová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2018:6114210321.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Podhorovej a členov senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a JUDr. Jaroslava Galla, v právnej veci žalobkyne: G. E., nar. XX. XX. XXXX, bytom T., E.. H. XX, v konaní zastúpenej JUDr. Petrom Harakálom, advokátom, Advokátska kancelária, so sídlom v Košiciach, Mlynská č. 28, proti žalovanému: KOMUNÁLNA poisťovňa, a. s., Vienna Insurance Group, so sídlom Bratislava, Štefánikova 17, IČO: 31 595 545, o náhradu škody z ublíženia na zdraví z titulu sťaženia spoločenského uplatnenia, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 13C/134/2014-170 zo dňa 01. 12. 2016, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 13C/134/2014-170 zo dňa 01. 12. 2016 vo výroku, ktorým súd vo zvyšnej časti žalobu zamietol a vo výroku o trovách konania **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 7.910,40 Eur spolu s 5,25 % ročným úrokom z omeškania od 17. 01. 2014 do zaplatenia, a to v lehote 15 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia (výrok I.). Vo zvyšnej časti súd osobitným výrokom žalobu zamietol (výrok II.) a žalovanej náhradu trov konania nepriznal (výrok III.). V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa sa podanou žalobou zo dňa 06. 05. 2014 domáhala uloženia povinnosti žalovanej na zaplatenie sumy 26.726,- Eur spolu s príslušenstvom, a to úrokom z omeškania od 17. 01. 2014 až do zaplatenia a trov konania. Žalobu zdôvodnila tým, že pri dopravnej nehode dňa 09. 07. 2012 medzi C. C. a T. utrpela ako spolujazdkyňa v motorovom vozidle zn. N. U. ažké ublíženie na zdraví. Vodičom motorového vozidla bol Z. E., nar. XX. XX. XXXX, ktorý v dôsledku útľmu reakčných schopností po predchádzajúcom požití alkoholických nápojov nevenoval dostatočnú pozornosť vedeniu vozidla, zišiel s vozidlom mimo vozovky a narazil do náprotivného svahu. Na základe takéhoto skutku bol rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica pod sp. zn. 2T/32/2013 zo dňa 17. 09. 2013 uznaný vinným zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví a prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 3 písm. c) Trestného zákona. Žalobkyňa svoj návrh odôvodnila tým, že za škodu na jej zdraví zodpovedá poistený prevádzkovateľ a vodič motorového vozidla, ktorým bola škoda spôsobená na základe objektívnej zodpovednosti v súlade s ustanovením § 420 resp. 427 a § 428 Občianskeho zákonníka. Priamy nárok voči poisťovateľovi je daný v zmysle § 15 zákona č. 381/2001 Z. z. Na preukázanie svojich tvrdení žalobkyňa predložila rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 2T/32/2013 zo dňa 17. 09. 2013 a tiež lekársky posudok o sťaženi spoločenského uplatnenia zo dňa 31. 07. 2013, vypracovaný Z.. A. D., S.. z H. Q. L. E.. Z tohto vyplýva, že Z.. D. ohodnotil sťaženie spoločenského uplatnenia položkami 290. strata troch zubov = 40 bodov, 300b. poúrazové obmedzenie pohyblivosti hrudníka následkom poranenia pľúc a hrudnej steny stredne ťažké = 200 bodov, položka 304a. poúrazové obmedzenie pohyblivosti chrbtice ľahké = 190

bodov, položka 312. strata sleziny = 150 bodov, položka 325c. obmedzenie pohyblivosti ramenného kĺbu vľavo ťažké = 250 bodov, spolu 830 bodov. Vzhľadom k tomu, že obmedzenie a strata možnosti poškodenej uplatniť sa v živote a v spoločnosti vzhľadom k jej veku, v ktorom utrpela poškodenie na zdraví, zvýšil Z.. A. D., S.. toto bodové ohodnotenie na dvojnásobok, t. j. na 1 660 bodov. Súd následne vo veci nariadil znalecké dokazovanie, ktorého výsledkom je znalecký posudok č. 3/2016, ktorý spracoval Z.. Z. A., znalec v odbore zdravotníctvo a farmácia, odvetvie traumatológia, ktorý vo svojom znaleckom posudku na položené otázky zodpovedal tak, že bodové ohodnotenie sťaženia spoločenského uplatnenia u žalobkyne, ktoré je v príčinnej súvislosti s úrazom, ktorý táto utrpela pri dopravnej nehode. Znalec celkovo sťaženie spoločenského uplatnenia ohodnotil v rozsahu 480 bodov. Zároveň znalec uviedol, že zdravotný stav žalobkyne bol ustálený po kontrole na úrazovej ambulancii chrbtice u Z.. E. dňa 23. 05. 2014. Žalobkyňa pred úrazom nemala žiadne ťažkosti s pohybovým aparátom a netrpela pred úrazom žiadnymi vrodenými alebo získanými zmenami zdravotného stavu, ktoré by mali vplyv na súčasný zdravotný stav, ktorý možno považovať za trvalý. Znalec ďalej uviedol, že vzhľadom k utrpeným zraneniam žalobkyne môžu pretrvávajúť bolesti pravého ramena s možným zhoršovaním pri záťaži z hľadiska dlhodobej perspektívy. Tak isto môžu byť prítomné bolesti bedrovej časti chrbtice, pričom je možné výrazne zlepšiť hybnosť bedrovej časti chrbtice po vybratí vnútorného fixátora chrbtice. Znalec ďalej uviedol, že z hľadiska medicínskych aspektov následkov úrazu poškodená je len minimálne obmedzená v bežnom živote. Tak isto je len minimálne obmedzená v jej životných úkonoch, uspokojovaní životných aj spoločenských potrieb. Môže sa plne zúčastňovať na spoločenskom aj rodinnom živote, trochu je obmedzená z hľadiska možných športových aktivít, pri ktorých sa odohráva časť pohybu horných končatín s rukami nad hlavou, pre možné bolesti v pravom ramene. Tak isto môže byť obmedzená pri domácich prácach, pri ktorých je potrebné dvíhať ruky nad hlavu a môže pociťovať bolesti v pravom ramene. Vzhľadom k obmedzenej hybnosti bedrového úseku je vyradená zo športových aktivít, ktoré kladú dôraz na dobrú hybnosť bedrovej časti chrbtice. Súd v prejednávanej veci tiež vypočul znalca, ktorý priamo na pojednávaní vypovedal k podanému znaleckému posudku a na záveroch v ňom obsiahnutých zotrval. Zároveň sa vyjadril k možnosti zvýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia v zmysle § 10 ods. 4 zákona č. 437/2004 Z. z. v tom zmysle, že takúto položku teda 100 % zvýšenie neuplatnil z toho dôvodu, pretože pri znaleckom dokazovaní zistil, že poškodená je len minimálne obmedzená v jej životných úkonoch alebo v bežnom živote ako aj pri uspokojovaní životných a spoločenských potrieb, pričom sa môže úplne zúčastňovať na takomto spoločenskom ako aj rodinnom živote. Uviedol, že čiastočne je obmedzená z hľadiska prípadných možných športových aktivít, ktoré sa odohrávajú pri športe a pohybe s rukami nad hlavou. Tak isto nie je dôvod, aby došlo k navyšovaniu bodového ohodnotenia sťaženia spoločenského uplatnenia z dôvodov, že v niektorých krajných polohách spaženia žalobkyňa pociťuje bolesti. Uviedol, že táto môže normálne fungovať v domácnosti, avšak niektoré aktivity, pri ktorých má ruky nad hlavou, jej toto môže robiť problém. Z tohto pohľadu znalca je však žalobkyňa obmedzená len minimálne v bežnom živote a on sám nevidel dôvod, aby takáto položka bola využitá. V ostatnej časti odôvodnenia rozsudku súd prvej inštancie poukázal na ustanovenie § 420 ods. 1, 427, 428 a 444 Občianskeho zákonníka; na § 4 zákona č. 437/2004 Z. z. a uviedol, že okolnosti vzniku dopravnej nehody a poškodenie zdravia v konaní sporné neboli a v danom prípade škoda vznikla resp. za škodu objektívne zodpovedá v zmysle § 427 a 428 vodič motorového vozidla a v zmysle § 15 zákona č. 381/2001 Z. z. tu existuje priamy nárok poškodenej voči poisťovateľovi vzhľadom k tomu, že medzi poisťníkom a žalovaným bola uzavretá poisťná zmluva č. XXXXXXXXXXXX o povinnom zmluvnom poistení motorového vozidla. V konaní zostala sporná tá skutočnosť ohľadom výšky bodového ohodnotenia sťaženia spoločenského uplatnenia žalobkyne, ktorej bolo spôsobené úrazmi pri dopravnej nehode. Na odstránenie týchto rozporov súd vo veci nariadil znalecké dokazovanie, pričom znalec vo svojom znaleckom posudku vyčerpávajúcim spôsobom zodpovedal na všetky položené otázky s tým, že zároveň bodovo ohodnotil sťaženie spoločenského uplatnenia u žalobkyne a tiež vysvetlil dôvod neaplikácie prípadného možného zvýšenia takéhoto bodového ohodnotenia vzhľadom k tomu, že okolnosti, ktoré by takéto zvýšenie odôvodňovali, u žalobkyne zistené neboli. Súd mal teda za preukázané, že bodové ohodnotenie sťaženia spoločenského uplatnenia u žalobkyne predstavuje 480 bodov, pričom jej zdravotný stav sa ustálil dňa 23. 05. 2014, a preto pre určenie výšky náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia je potrebné vychádzať z opatrenia Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky zo dňa 14. 05. 2014, ktorým v § 1 bola určená výška za bolesť a výška náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia pre rok 2014 za jeden bod vo výške 16,48 Eur. Náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia pri 480 bodoch tak predstavuje sumu 7.910,40 Eur. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie žalobkyňu v časti žaloby o zaplatenie 7.910,- Eur vyhovel a zaviazal žalovaného na zaplatenie tejto sumy spolu s 5,25 % ročným úrokom z omeškania od 17. 01. 2014 a vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol ako nedôvodnú. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 257 CSP

tak, že žalovanej, ktorá bola v prevažnej miere v konaní úspešná, náhradu trov konania nepriznal z dôvodov hodných osobitného zreteľa, ktoré súd videl najmä v tom, že žalobou uplatnený nárok žalobkyne vychádzal z pôvodne lekárskeho posudku, ktorý bol stanovený v rozsahu 1 660 bodov a v danom prípade sa jednalo o otázku odbornú, ktorú sama žalobkyňa ovplyvniť nevedela a svoju žalobu spolu so žalobným návrhom uplatnila práve v takejto výške.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu a navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyňi náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia ešte v sume 18.815,60 Eur s 5,25 % úrokom z omeškania od 17. 01. 2014 do zaplatenia. Upresnila, že podáva odvolanie proti druhému výroku rozsudku, ktorým súd prvej inštancie „vo zvyšnej časti žalobu zamietol“. Žalobkyňa uviedla, že odvolaním nenapáda prvý a tretí výrok rozsudku, v ktorých okresný súd zaviazal žalovanú zaplatiť žalobkyňi sumu 7.910,40 Eur a nepriznal žalovanej právo na náhradu trov konania. V odvolaní žalobkyňa uviedla, že v konaní nebol medzi stranami sporný skutkový ani právny základ uplatneného nároku žalobkyne, jedinou spornou skutočnosťou bola výška nároku v závislosti od bodového hodnotenia sťaženia spoločenského uplatnenia žalobkyne. Žalobkyňa predložila v konaní lekársky posudok o sťažení spoločenského uplatnenia s bodovým hodnotením 1 660 bodov, ktorý žalovaná ako nesprávny namietala. V dôsledku námietok zo strany žalovanej bol v konaní podaný znalecký posudok, v ktorom znalec stanovil podstatne rozdielne bodové hodnotenie sťaženia spoločenského uplatnenia ako v predloženom lekárskom posudku. Kým v lekárskom posudku bolo stanovené bodové hodnotenie 1 660 bodov, znalec hodnotil sťaženie spoločenského uplatnenia len vo výške 480 bodov. Rozdiel v bodovom hodnotení bol spôsobený odlišným hodnotením položky 325e. (v lekárskom posudku 250 bodov, v znaleckom posudku len 50 bodov) ako aj hodnotením resp. nehodnotením položky 300b. (v lekárskom posudku bola uvedená položka hodnotená vo výške 200 bodov, v znaleckom posudku uvedená položka nebola hodnotená vôbec). Rozdiel v bodovom hodnotení bol spôsobený aj tým, že v lekárskom posudku bolo zvýšené bodové hodnotenie sťaženia spoločenského uplatnenia v zmysle § 10 ods. 4 zákona č. 437/2004 Z. z. zvýšené na dvojnásobok, pričom v znaleckom posudku znalec odmietol bodové hodnotenie zvýšiť. Žalobkyňa s podaným znaleckým posudkom nesúhlasila, a to najmä z dôvodu, že znalec pred podaním znaleckého posudku žalobkyňu osobne nevyšetрил a vychádzal len z obsahu zdravotnej dokumentácie, pritom zdravotná dokumentácia nemusí vždy obsahovať všetky relevantné informácie potrebné k posúdeniu zdravotného stavu. Preto je osobné vyšetrenie poškodeného dôležité, aby si znalec podávajúcí znalecký posudok mohol sám empiricky overiť údaje uvedené v zdravotnej dokumentácii. Žalobkyňa navrhla z dôvodu zásadnej odlišnosti bodového hodnotenia vypočít' v konaní Z.. A. D., ktorý podal lekársky posudok, aby uvedený lekár mal príležitosť súdu zdôvodniť vlastné hodnotenie sťaženia spoločenského uplatnenia žalobkyne a reagovať tak na sporné skutočnosti ohľadne tohto hodnotenia. Okresný súd však tento návrh na vykonanie dokazovania zamietol. Vykonanie tohto dôkazu považuje žalobkyňa za veľmi dôležité pre náležité zistenie skutočného stavu veci. Ak mal znalec, ktorého hodnotenie sťaženia spoločenského uplatnenia bolo pre žalobkyňu menej priaznivé, možnosť na pojednávaní zdôvodniť svoj postup pri bodovom hodnotení, rovnakú možnosť mal v konaní dostať aj lekár, ktorý podal lekársky posudok a ktorého bodové hodnotenie bolo pre žalobkyňu priaznivejšie. V tejto súvislosti poukázala žalobkyňa na článok VI. ods. 1 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého strany sporu majú v konaní rovné postavenie spočívajúce v rovnakej miere možnosti uplatňovať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany. Nepripustenie žalobkyňou navrhovaného dôkazu výsluchom vyhodnotiaceho lekára je závažné procesné pochybenie okresného súdu, ktoré zakladá dôvodnosť odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. e) Civilného sporového poriadku. Za nesprávne žalobkyňa považuje aj to, že nielen znalec ale ani súd neprihliadol na možnosť zvýšenia bodového hodnotenia podľa § 10 ods. 4 zákona č. 437/2004 Z. z., podľa ktorého bodové hodnotenie za sťaženie spoločenského uplatnenia môže posudzujúci lekár primerane zvýšiť až na dvojnásobok vzhľadom na obmedzenie alebo stratu možnosti poškodeného uplatniť sa v živote a v spoločnosti. Posúdenie dôvodov pre zvýšenie bodového hodnotenia v zmysle uvedeného ustanovenia teda nezávisí od prísne medicínskeho stanovenia diagnóz ale od zistenia skutkových okolností, aký vek mal poškodený v čase poškodenia zdravia a či mu poškodenie zdravia v danom veku spôsobuje problémy či obmedzenia v jeho uplatnení sa v živote a v spoločnosti. Ide o skutkové okolnosti, ktorých hodnotenie je skôr otázkou právneho posúdenia ako posúdenia medicínskeho. Preto hoci zákon č. 437/2004 Z. z. zveruje zvyšovanie bodového hodnotenia hodnotiacemu lekárovi, následne by malo byť posúdenie možnosti zvýšenia bodového hodnotenia podrobené prípadnej korekcii zo strany súdu, ktorý by mal prípadné stanovisko hodnotiaceho lekára k možnosti zvýšenia bodového hodnotenia korigovať. Účelom ustanovenia § 10

ods. 4 zákona č. 437/2004 Z. z. je najmä diferenciácia jednotlivých poškodených s prihliadnutím na ich vek. Žalobkyňa utrpela poškodenie zdravia vo veku XX rokov, teda prakticky na vrchole svojho produktívneho veku. Aj menej závažné obmedzenia a bolestivosť tela žalobkyne má preto pre žalobkyňu závažné nepriaznivé následky. Žalobkyňa totiž musí vlastnou pracovnou činnosťou zabezpečiť vlastnú výživu a výživu svojich maloletých detí. Dosiahnuté vzdelanie žalobkyne ako aj jej predchádzajúce pracovné skúsenosti svedčia o tom, že žalobkyňa sa môže uplatniť v zamestnaní, ktoré vyžaduje viac či menej aj výkon manuálnych činností. Takáto fyzická záťaž má však pre žalobkyňu zjavne nepriaznivé následky, nakoľko má obmedzenú mobilitu hornej končatiny, hrudníka a chrbtice, čo je navyše spojené s bolestivosťou prakticky pri každom pohybe týmito časťami tela. Významnou je v tomto smere aj skutočnosť, že žalobkyňa sa nevie kvôli svojmu zhoršenému zdravotnému stavu zamestnať kvôli nechote potencionálnych zamestnávateľov zamestnať osobu, ktorá má zdravotné ťažkosti. Žalobkyňa je pritom vyučenou E. a s výkonom tohto povolania je spojená zvýšená záťaž na chrbticu, ktorú má žalobkyňa práve poškodenú. Žalobkyňa má taktiež významnú spoločenskú úlohu osobnej starostlivosti a výchovy svojich detí a s tým spojenú úlohu starostlivosti o spoločnú domácnosť, čo predstavuje opäť potrebu vykonávania ďalšieho veľmi širokého spektra manuálnych činností. Aj tu sa u žalobkyne prejavujú negatívne dôsledky pôsobenia obmedzenej pohyblivosti a bolestivosti pri vykonávaní týchto činností. Práve tieto skutočnosti mali byť zohľadnené aplikáciou ustanovenia § 10 ods. 4 zákona č. 437/2004 Z. z. a bodové hodnotenia sťaženia spoločenského uplatnenia žalobkyne malo byť zvýšené vzhľadom na jej vrcholný produktívny vek v čase vzniku poškodenia zdravia. Pokiaľ súdom ustanovený znalec význam týchto negatívnych následkov zľahčoval, bolo úlohou súdu, aby tento postoj znalca aplikácie ustanovenia § 10 ods. 4 korigoval vzhľadom na zistené skutkové okolnosti a zohľadnil aj zvýšenie bodového hodnotenia sťaženia spoločenského uplatnenia. Ďalej žalobkyňa v odvolaní namietala, že nesprávne je aj právne posúdenie otázky náhrady trov konania, nakoľko z výrokov rozsudku a následne z odôvodnenia rozsudku okresného súdu vyplýva, že okresný súd nepriznal žalobkyňi náhradu trov konania, hoci si žalobkyňa v konaní uplatňovala aj tento nárok. Žalobkyňa napáda rozhodnutie okresného súdu o náhrade trov konania, predovšetkým z dôvodu nesprávneho rozhodnutia okresného súdu vo veci samej, nakoľko od toho je následne zároveň závislý aj výrok rozhodnutia o náhrade trov konania. Rozhodnutie súdu o náhrade trov konania považuje za nesprávne aj z ďalších dôvodov. Poukázala na ustanovenie § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku a uviedla, že samotný úspech strany v konaní nie je možné hodnotiť mechanicky len porovnaním toho, akú sumu si žalobkyňa uplatnila podanou žalobou a aká suma jej bola v konečnom rozhodnutí priznaná. Je potrebné prihliadať aj na ďalšie skutočnosti a to priebeh konania, predmet konania, druh uplatneného nároku a okolnosti prípadu, či rozhodnutie nezáviselo od úvahy súdu, prípadne či nezávisela výška plnenia od odborných znalostí a bola určená na základe znaleckého posudku. Žalobkyňa si podanou žalobou uplatnila nárok na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia, pričom výška nároku bola určená na základe znaleckého posudku. Určenie výšky tohto nároku je tak závislé od stanovenia bodového hodnotenia sťaženia spoločenského uplatnenia. Žalobkyňa objektívne nemala schopnosti na to, aby výšku svojho nároku s ohľadom na nedostatok odborných vedomostí presne určila. Navyše jej aj samotný zákon č. 437/2004 Z. z. neumožňuje stanoviť si výšku náhrady samostatne a na základe vlastnej vôle ale len na základe lekárskeho posudku, o vystavenie ktorého musí požiadať a ktorý v zmysle zákona musí vyhotoviť hodnotiaci lekár. V danom prípade mal okresný súd aplikovať základné princípy civilného sporového konania vyjadrené v úvode Civilného sporového poriadku a prihliadnúť na to, že žaloba bola čo do právneho základu v celom rozsahu dôvodná a výška plnenia závisela len od odborného posúdenia zdravotného stavu žalobkyne osobou s odbornými znalosťami. Preto mal okresný súd vyhodnotiť výsledok konania ako plný úspech žalobkyne v spore a priznať žalobkyňi právo na plnú náhradu trov konania.

3. K odvolaniu žalobkyne riadne doručenému žalovanej žalovaná vyjadrenie nepodalala.

4. V dôsledku podaného odvolania krajský súd ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a ods. 2 CSP potvrdil ako vecne správny.

5. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

6. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7. Na základe podaného odvolania žalobkyne tak v rozsahu podaného odvolania v zmysle § 379 CSP a z dôvodov podaného odvolania podľa § 380 CSP po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie a konania, ktorému predchádzalo, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci, dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením § 191 ods. 2 CSP, rozhodnutie náležite odôvodnil, pričom odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie má náležitosti podľa § 220 ods. 2 CSP. S prihliadnutím na rozsah odvolania žalobcu a odvolacie dôvody uvedené žalobcom v jeho odvolaní, odvolací súd konštatuje, že na základe preskúmania veci dospel odvolací súd k záveru, že podané odvolanie nie je dôvodné. Odvolací súd sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie vysloveným v napadnutom rozhodnutí vo veci samej ako aj s jeho dôvodmi stotožňuje a na tieto poukazuje, pričom zároveň konštatuje správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia. Po preskúmaní veci odvolací súd nezistil žiadne vady konania v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré by sa týkali procesných podmienok; čo sa týka preskúmania veci samej, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby žalobcu dospel k správnym skutkovým a právnym záverom a rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov. Odvolací súd sa v zmysle § 387 ods. 1, 2 CSP v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a konštatuje správnosť vyššie uvedených dôvodov.

8. Súd prvej inštancie v prejednávanej veci vykonal vo veci riadne dokazovanie a na otázku bodového hodnotenia sťaženia spoločenského uplatnenia (od ktorého sa priamo odvíja výška sumy priznanej uvedeným titulom), ktorá jediná bolo sporná medzi stranami sporu nariadil znalecké dokazovanie. Následne pri rozhodnutí vychádzal najmä zo záverov znaleckého posudku č. 3/2016 zo dňa 14. 02. 2016, ktorý bol vypracovaný Z. Z. A., znalcom v odbore zdravotníctvo a farmácia, odvetvie traumatológia, pribratým do konania. V uvedenom znaleckom posudku znalec konštatoval, že z hľadiska medicínskych aspektov následkov úrazu, poškodená je len minimálne obmedzená v bežnom živote. Tak isto je len minimálne obmedzená v jej životných úkonoch v uspokojovaní životných ako aj spoločenských potrieb. Môže sa plne zúčastňovať na spoločenskom ako aj rodinnom živote. Trochu je obmedzená z hľadiska možných športových aktivít, pri ktorých sa odohráva časť pohybu horných končatín s rukami nad hlavou, pre možné bolesti v pravom ramene, tak isto ako aj pri domácich prácach, pri ktorých je potrebné dvíhať ruky nad hlavu, môže poškodená pociťovať bolesti v pravom ramene. Z uvedeného dôvodu znalec nepristúpil k mimoriadnemu zvýšeniu, resp. bodové ohodnotenie mimoriadne nezvýšil v zmysle § 10 ods. 4 zákona č. 437/2004 Z. z. na dvojnásobok a takýmto spôsobom nepostupoval ani súd prvej inštancie. Práve nezvýšenie bodového ohodnotenia na dvojnásobok je ťažiskovou odvolacou námietkou žalobkyne, s ktorou sa odvolací súd zaoberal. Súd prvej inštancie závery znaleckého posudku zohľadnil pri rozhodnutí vo veci a v napadnutom rozsudku svoj záver dostatočne a argumentačne presvedčivo odôvodnil. Správne poukázal pri tom na to, že znalec hodnotiaci sťaženie spoločenského uplatnenia k mimoriadnemu zvýšeniu nepristúpil, preto nemal dôvod takto konať ani súd prvej inštancie, obzvlášť keď bolo konštatované, že žalobkyňa je v osobnom bežnom živote ako i v pracovnom živote obmedzená len minimálne. Odvolací súd uvádza, že zvýšenie náhrady je v zmysle uvedeného zákonného ustanovenia (§ 10 ods. 4 zák. č. 437/2004 Z.z.) prípustné iba v celkom výnimočných prípadoch, hodných mimoriadneho zreteľa, kedy je to primerané povahe poškodenia na zdraví a priebehu liečenia. Bodové hodnotenie za sťaženie spoločenského uplatnenia môže posudzujúci lekár primerane zvýšiť až na dvojnásobok, vzhľadom na obmedzenie alebo stratu možnosti poškodeného uplatniť sa v živote a spoločnosti. Odvolací súd poukazuje na okolnosti zistené v priebehu konania na strane žalobkyne, ktorá pred dopravnou nehodou, v dôsledku ktorej sa jej zdravotný stav zhoršil vyššie popísaným spôsobom, štyri roky „robila X. u svojej K., predtým bola V. a ešte predtým pracovala ako E.“, pričom je vyučená ako E. (výpoveď žalobkyne na pojednávaní dňa 02. 06. 2015, čl. 109 spisu). Z uvedeného tak odvolací súd konštatuje, že žalobkyňa nebola pred úrazom zvlášť spoločensky alebo športovo aktívna, vykonávala bežnú pracovnú činnosť, ako aj bežné voľnočasové aktivity. Obmedzenie žalobkyne v dôsledku utrpených úrazov konštatované znalcom je „len“ v tom smere, že žalobkyňa môže pociťovať miernu bolesťivosť a mierne obmedzenie pri aktivitách vykonávaných s rukami nad hlavou. Ďalej znalec konštatoval, že „vzhľadom k obmedzeniu hybnosti v bedrovom úseku je vyradená zo športových aktivít, ktoré kladú dôraz na dobrú hybnosť bedrovej časti chrbtice“. Žalobkyne pred úrazom nebola profesionálnou športovkyňou, je vyučená v obore, ktorého výkon práce predpokladá sedavú polohu (výkon práce E.) a pokiaľ predtým pracovala i ako V., či opatrovala svoju K., v dôsledku uvedených

obmedzení nie je žalobkyňa vyradená alebo výrazne obmedzená z jej bežných pracovných možností. Uvedené minimálne obmedzenie (termín používaný znalcom) podstatným spôsobom nesťažuje možnosť a výkon voľnočasových aktivít, nie je obmedzená na samoobslužných úkonov, žalobkyňa je plne sebestačná, jej zdravotný stav jej umožňuje riadnu starostlivosť o deti a je jej umožnené dokonca i športovať s výnimkou takých športových aktivít, pri ktorých sa ťažisko pohybu vykonáva s rukami nad hlavou. Uvedené obmedzenie však bolo zohľadnené i znalcom a bolo premietnuté do priznania náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia čo do výšky 7.910,- Eur. Žalobkyni nebola uznaná znížená pracovná schopnosť, nebola vyradená zo svojich bežných pracovných možností a aktivít a je len čiastočne (minimálne) obmedzená vo voľnočasových aktivitách, pokiaľ sa týka výkonu konkrétnych športov (pri ktorých sa časť pohybu vykonáva s rukami nad hlavou). Všetko uvedené svedčí o správnom úsudku a postupe zo strany súdu prvej inštancie, keď tento rovnako ako ani konajúci znalec nepristúpil k mimoriadnemu zvýšeniu bodového ohodnotenia v zmysle § 10 ods. 4 (bodové hodnotenie nezvýšil až na dvojnásobok) zák. č. 437/2004 Z.z.. Odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie nemal preukázané, že by išlo o mimoriadny zásah do osobnej, pracovnej, či spoločenskej sféry žalobkyne, že jej aktuálny zdravotný stav by bol takým zásadným spôsobom zmenený, že by bol dôvod na postup v zmysle § 10 ods. 4 zákona č. 437/2004 Z. z.

9. Neobstojí ani odvolacia námietka vznesená v odvolaní žalobkyňou, že súd prvej inštancie pochybil a odňal žalobkyni možnosť konať pred súdom, keď nevykonal dokazovanie výsluchom posudzujúceho lekára Z.. D. a tým spôsobom odňal žalobkyni možnosť vykonať pred súdom dôkaz svedčiaci o opodstatnenom navýšení bodového ohodnotenia na dvojnásobok. Odvolací súd k uvedenému uvádza, že práve za účelom ustálenia a zistenia správnosti záveru konštatovaného posudzujúcim lekárom Z.. D. (a o.i. odôvodnenosti potreby navýšenia bodového ohodnotenia) bolo vo veci nariadené znalecké dokazovanie a za účelom odstránenia uvedeného rozporu bol na pojednávaní znalec vyslúchnutý. Na pojednávaní dňa 01. 12. 2016 predvolaný znalec podrobne opísal rozsah zranení utrpенých žalobkyňou, následky uvedených zranení a tiež popísal, akým spôsobom sa tieto môžu resp. reálne premietli do bežného života žalobkyne. Nakoľko súd prvej inštancie bol oboznámený s lekárskeým posudkom, v ktorom konajúci lekár Z.. D. dospel k záveru o potrebe zvýšenia bodového ohodnotenia na dvojnásobok, uvedený záver mohol súd potom konfrontovať s výpoveďou znalca učenou na pojednávaní a uvedené dôkazy vyhodnotiť jednotlivo a vo vzájomných súvislostiach. Podstatné okolnosti, na základe ktorých pôvodne posudzujúci lekár pristúpil k zvýšeniu bodového ohodnotenia sú obsiahnuté v zdravotnej dokumentácii žalobkyne a samotnom lekárskeým posudku, preto opätovný výsluch posudzujúceho lekára k týmto skutočnostiam nie je účelný a ani potrebný. K otázke opodstatnenosti zvýšenia bodového ohodnotenie na dvojnásobok sa podrobne a špecificky vyjadril znalec, ktorý uvedenú dokáže náležite objektívne posúdiť s úrovňou lekára špecialistu, znalca z odvetvia traumatológia. Tento postupoval štandardným spôsobom, keď znalecký posudok vypracoval na základe všetkej dostupnej zdravotnej dokumentácie žalobkyne (bez nutnosti osobného vyšetrenia žalobkyne), nakoľko bolo konštatované, že zdravotný stav žalobkyne bol ustálený už dňa 23.05.2014 (konštatované pri kontrole na úrazovej ambulancii Z.. E. dňa 23. 05. 2014), pričom znalecký posudok bol vypracovaný dňa 14. 02. 2016 a preto všetky podstatné a rozhodujúce okolnosti pre náležité posúdenie zdravotného stavu žalobkyne a prípadných následkov, vyplývajú zo podkladov (zdravotnej dokumentácie) ktorú mal znalec k dispozícii. Z uvedených dôvodov odvolací súd nevzhladol odvolacie námietky žalobkyne ako odôvodnené a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 potvrdil ako vecne správny.

10. Žalobkyňa v podanom odvolaní v jeho úvode uvádza, že nenapáda rozsudok súdu prvej inštancie v časti výroku I. a v časti výroku III., pričom uviedla na strane 1 p.v. odvolania, že nenapáda I. a III. výrok rozsudku, v ktorých okresný súd zaviazal žalovanú zaplatiť žalobkyni sumu 7.910,- Eur a nepriznal žalovanej právo na náhradu konania. V ostatnom obsahu resp. v závere odvolania v článku 5 už žalobkyňa protirečivo proti úvodnému obsahu odvolania uvádza, že za nesprávne považuje i posúdenie otázky náhrady trov konania a napáda rozhodnutie okresného súdu i vo výroku o náhrade trov konania, predovšetkým z dôvodu nesprávneho rozhodnutia súdu vo veci samej. V článku 5 odvolania žalobkyne výslovne uvádza, že rozhodnutie súdu o náhrade trov konania považuje za nesprávne a v tejto časti rozsudok navrhla zmeniť tak, aby odvolací súd vzhľadom na úspech žalobkyne v konaní priznal žalobkyni právo na plnú náhradu trov konania. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie i v tejto časti a stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, ktorý v okolnostiach prípadu vzhľadom na dôvody hodné osobitného zreteľa. Odvolací súd predovšetkým všeobecne konštatuje, že ustanovenie § 257 CSP predstavuje odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255 CSP) a od zásady zodpovednosti za zavinenie podľa § 256 ods. 1 CSP. Súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak sú to dôvody hodné osobitného zreteľa. Znamená to, že súd nemusí zaviazat' neúspešnú stranu sporu na náhradu

trov konania, resp. nemusí zaviazať stranu sporu, ktorá spôsobila vznik trov svojím zavinením, aby tieto trovy nahradila protistrane. Aplikácia ustanovenia § 257 musí zodpovedať osobitným okolnostiam, konkrétneho prípadu a musí mať vždy výnimočný charakter. Vyžaduje sa kumulatívne splnenie dvoch podmienok, a to dôvody hodné osobitného zreteľa a výnimočné okolnosti. Strane, ktorá mala vo veci úspech, nemožno nepriznať náhradu trov konania podľa výnimočného ustanovenia len na základe všeobecného záveru hodnotiaceho dopad rozhodnutia o určitom druhu nárokov. K dôvodom hodným osobitného zreteľa môže dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania alebo určitej procesnej situácie, kde sa tieto často vyskytujú a tento dôvod je daný charakterom konania, alebo charakterom procesnej situácie. V prejednávanej veci sa žalobkyňa domáhala podanou žalobou náhrady škody z titulu sťaženia spoločenského uplatnenia voči žalovanej KOMUNÁLNEJ poisťovni, a. s., pričom žiadala, aby žalovanej bola uložená povinnosť z uvedeného titulu zaplatiť žalobkyňi sumu 26.726,- Eur. Vo veci samej jej meritórnym rozhodnutím, rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica bola priznaná suma 7.910,4 Eur a vo zvyšnej časti bola žaloba zamietnutá. Pokiaľ by súd konajúci vo veci vychádzal striktno zo zásady úspechu v konaní, musel by konštatovať väčšinový neúspech žalobkyne v konaní (žalovaných 26.726,- Eur a priznaných 7.910,4 Eur) a v tom dôsledku by bolo v zmysle § 255 ods. 2 namieste uloženie povinnosti náhrady trov konania práve žalobkyne ako z väčšej časti neúspešnej sporovej strane, avšak práve vzhľadom na dôvody, na ktoré poukázal súd prvej inštancie a síce, že výsledok konania, prisúdená suma žalobkyňi rozsudkom vo veci samej závisela výlučne od odborného posúdenia. Súd prvej inštancie správne nepostupoval v zmysle zásady procesného úspechu v konaní, ale v uvedenom charaktere konania a okolnostiach v prejednávanej veci vzhladol dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle ustanovenia § 257 Civilného sporového poriadku. Odvolací súd sa s uvedeným záverom stotožňuje a rozsudok súdu prvej inštancie považuje za správny i vo výroku o náhrade trov konania (ktorým súd žalovanej náhradu trov konania nepriznal). Z totožných dôvodov ako bolo uvedené vyššie, odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania s poukazom na ustanovenie § 396 CSP a § 257 CSP a žalovanej ako procesne úspešnej strane v odvolacom konaní (keďže odvolaniu žalobkyne vyhovené nebolo), nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko dôvody hodné osobitného zreteľa konštatované súdom prvej inštancie, sú i naďalej dané a aplikovateľné i v konaní odvolacom.

11. Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).